

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 4 rozhodl soudkyně Mgr. Lenkou Eliášovou ve věci žalobce:

██████████ zastoupen JUDr. Petrem Tomanem, advokátem, se sídlem Trojanova 12, Praha 2, proti žalovanému: **Raiffeisenbank a.s.**, IČO: 492 40 901, se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, zastoupen JUDr. Zbyškem Kordačem, LL.M. et LL.M., advokátem, se sídlem Karlovo nám. 10, Praha 2, o zaplacení částky 4.650,- Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. **Žaloba s tím, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 4.650,- Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky ve výši 7,05% p.a. od 4.6.2013 do zaplacení, se zamítá.**

- II. **Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 6.292,- Kč, k rukám JUDr. Zbyška Kordače, LL.M. et LL.M., advokát, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu domáhal zaplacení částky shora uvedené spolu s příslušenstvím. Žalobce uvedl, že v pozici spotřebitele uzavřel s žalovaným dne 21.11.2010 smlouvu o úvěru. Žalobce dále uvedl, že na základě této smlouvy a sazebníku k ní byl žalobci účtován poplatek za Využívání a správu úvěru ve výši 150,- Kč měsíčně, a to navzdory tomu, že žalovaný žalobce přesvědčivě nevysvětlil, jaké služby jsou za tento poplatek poskytovány. Předmětný poplatek byl účtován bez právního důvodu. Ujednání o

poplatku je totiž neplatné pro neurčitost a nesrozumitelnost, pro rozpor se zákazem odchýlit se od zákona v neprospěch spotřebitele, pro rozpor s dobrými mravy a pro rozpor s požadavkem dobré víry (přiměřenosti), jehož důsledkem je značná nerovnováha v právech a povinnostech stran v neprospěch spotřebitele. Smlouva o úvěru je smlouvou spotřebitelskou a adhezní, neboť nebyla výsledkem kontraktačního jednání mezi klientem a bankou. Neurčitost a nesrozumitelnost ujednání o placení poplatku spočívá v tom, že nevylo srozumitelně stanoveno, jakých služeb banky se žalobci za úhradu tohoto poplatku dostane. Při použití interpretačních pravidel je pak třeba užít interpretaci pro spotřebitele výhodnější s tím, že projev vůle připouštějící různý výklad je třeba v pochybnostech vykládat k tíži strany, která jako první použila předmětný výraz. Touto stranou je žalovaný. Ujednání, kdy by byly za poplatek spotřebiteli poskytovány blíže nespecifikované služby, které by mohly být bez dalšího měněny, je navíc zneužívající klauzulí. Neplatnost ujednání nemůže být případně zhojeno ani srozuměním klienta s předmětným poplatkem a službami, neboť spotřebitele je třeba chránit i v situaci, kdy o protiprávnosti ujednání nevrženého dodavatelem nevěděl nebo s ním souhlasil.

Žalobce vyzval žalovaného k vydání bezdůvodného obohacení ve výši 4.650,- Kč výzvou ze dne 21.5.2013 s tím, že bezdůvodné obohacení představuje zaplacených 31 poplatků ve výši 150,- Kč od 24.11.2010 do 2.7.2013. Dále žalobce požadoval zaplacení úroku z prodlení.

Žalovaný navrhl žalobu v celém rozsahu zamítnout, a to z následujících důvodů. Žalovaný uvedl, že pro žalobce pře uzavřením smlouvy o úvěru vyhotovil kampaňový orientační propočet hypotečního úvěru. Tento Propočet byl pro žalobce vyhotoven dne 11. října 2010, tedy více než 5 týdnů před uzavřením smlouvy o úvěru a žalobce převzetí Propočtu stvrdil svým podpisem. Z výše uvedeného tak vyplývá, že žalobce byl jasným a srozumitelným jazykem seznámen s výší Poplatku a měl evidentně dostatek času si ji (a další smluvní podmínky) promyslet, případně srovnat je s nabídkou konkurenčních bank.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce ve své žalobě tvrdí neplatnost Poplatku, přičemž tuto jeho tvrzenou neplatnost dovozuje z aplikace § 56 odst. 1 OZ ve spojení s § 55 odst. 2 OZ. Česká právní úprava v této oblasti vychází ze Směrnice Rady č. 93/13/EHS o nepřiměřených podmínkách. Tato Směrnice o nepřiměřených podmínkách ve svém čl. 3 označuje za nepřiměřené podmínky ty podmínky, které „*v rozporu s požadavkem přiměřenosti způsobují významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran, které vyplývají z dané smlouvy, v neprospěch spotřebitele.*“ Nepřiměřené podmínky použité ve smlouvě uzavřené prodávajícím nebo poskytovatelem se spotřebitelem nejsou poté s ohledem na čl. 6 Směrnice o nepřiměřených podmínkách pro spotřebitele závazné. Tím, že Směrnice o nepřiměřených podmínkách umožňuje soudní přezkum nepřiměřených podmínek, značně omezuje zásadu smluvní volnosti ve prospěch spotřebitele. Tento zásah státu do autonomie vůle je přitom odůvodněný tím, že v oblasti standardizovaných smluv existuje nerovnováha hospodářské moci. Směrnice o nepřiměřených podmínkách ovšem nejde tak daleko, že by zcela rušila autonomii vůle. Klíčovým ustanovením, které chrání autonomii vůle ve spotřebitelských smlouvách je čl. 4 odst. 2 Směrnice o nepřiměřených podmínkách, který vyjímá z posouzení nepřiměřené povahy podmínek „definici hlavního předmětu smlouvy“ a „přiměřenost ceny a odměny na straně jedné, a služby nebo zboží dodávané výměnou na straně druhé.“ Z uvedeného ustanovení lze vyvodit základní pravidlo, že ustanovení sepsané jasným a srozumitelným jazykem, které stanoví cenu nebo rozsah základních povinností, nepodléhá přezkumu nepřiměřené povahy podle článku 3 Směrnice o nepřiměřených podmínkách. Z přezkumu nepřiměřené povahy je tak obecně vyňat popis plnění a vztah rovnocennosti

dohodnutý smluvními stranami. Spotřebitel totiž nemá být obecně chráněn před uzavíráním nevýhodných obchodů. Naopak, podle základních principů liberálního ekonomického uspořádání si smluvní strany svobodně stanoví plnění a protiplnění, ohledně kterých uzavírají smlouvu.

Úprava čl. 4 odst. 2 Směrnice o nepřiměřených podmínkách byla do českého právního řádu provedena § 56 odst. 2 OZ. Ustanovení § 56 odst. 2 OZ tak představuje výjimku z požadavku přiměřenosti formulovaného v § 56 odst. 1 OZ, podle něhož nesmějí spotřebitelské smlouvy obsahovat ujednání, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech. Na smluvní ujednání vymezující „*předmět plnění smlouvy*“ nebo „*cenu plnění*“, se tak zákaz podle § 56 odst. 1 OZ nepoužije a tato ustanovení tak nemohou být shledána neplatnými podle § 55 odst. 2 OZ.

Dále žalovaný uvedl, že Ustanovení o Poplatku, které bylo sjednáno smlouvou uzavřenou v tomto případě mezi žalobcem a žalovaným (dále jen „Smlouva“) je vyloučeno z přezkumu přiměřenosti, neboť je cenovým ujednáním ve smyslu § 56 odst. 2 OZ a čl. 4 odst. 2 Směrnice o nepřiměřených podmínkách. Poplatek představuje fixní součást celkové odměny žalobce za poskytnutí úvěru. Jako takový vymezuje Poplatek společně s úrokem celkovou cenu poskytnutí úvěru, kterou je klient povinen žalovanému za poskytnutí úvěru uhradit. Uhrazení celkové ceny úvěru představuje základní povinnost klienta, která spolu se základní povinností žalovaného poskytnout klientovi úvěr definuje hlavní předmět smlouvy. Žalovaný též připomíná, že ani skutečnost, že cenu za hlavní předmět plnění tvoří více složek (úrok a Poplatek) není na překážku závěru o nepřezkoumatelnosti ujednání o Poplatku. Ze Smlouvy uzavřené mezi žalobcem a žalovaným jasně vyplývá, že úmyslem stran bylo sjednání ceny tvořené více složkami, tedy nejen úrokem, ale též Poplatkem a případnými dalšími poplatky a odměnami vymezenými v čl. 6.2 a 6.3 Smlouvy. Je tak evidentní, že v případě Smlouvy mezi žalobcem a žalovaným bylo úmyslem stran sjednat cenu plnění tvořenou více složkami.

Žalovaný též nesouhlasí s názorem žalobce, že ujednání o Poplatku se odchyluje od zákonné úpravy v neprospěch spotřebitele a je tudíž neplatné.

Žalobce namítá ustanovení § 497 zákona č. 513/1991 Sb., ObchZ., přičemž předně je třeba uvést, že ObchZ výslovně nestanoví, že jedinou úplatou věřitele na základě smlouvy o úvěru mohou být úroky. I kdyby tomu tak bylo, je třeba připomenout, že úroky mohou mít více forem. Nejvyšší soud v rozhodnutí uveřejněném pod sp. zn. 21 Cdo 869/2012 judikoval, že úroky mohou být stanoveny i pevnou částkou. I kdyby soud shledal, že se ujednání o Poplatku odchyluje od zákonné úpravy, odchýlení není v neprospěch spotřebitele. Tento výklad by totiž znamenal, že i veškeré další služby, které žalovaný žalobci poskytoval nad rámec svých povinností dle ObchZ, by byly odchýlením se od zákonné úpravy. Dané služby jsou ale nepochybně žalovanému ku prospěchu. Tvrzení, že Poplatek, který s nimi souvisí, žalovanému ku prospěchu není, proto neobstojí.

Žalovaný nadto uvedl, že hodnotu plnění a protiplnění není možno posuzovat odděleně od zbylých ustanovení smlouvy a plnění poskytovaných v jejich rámci, jak se o to snaží žalobce, ale je třeba se zabývat komplexním smluvním vztahem. Nadto žalovaný uvedl, že poskytuje klientům nad rámec úvěru řadu dalších služeb.

Žalovaný též nesouhlasí s názorem žalobce, že ujednání o Poplatku je neurčité a nesrozumitelné. Povinnost platit Poplatek vyplývá z čl. 6.2 Smlouvy a čl. 3.1 na str. 19 Ceníku, na který čl. 6.2 Smlouvy odkazuje. Za neurčitý je považován právní úkon, pokud je jím vyjádřený projev vůle sice srozumitelný, avšak není jednoznačný. Zároveň je třeba, aby neurčitost obsahu takového úkonu nebylo možné odstranit pomocí výkladových pravidel při

posouzení všech souvislostí daného ustanovení v rámci komplexního smluvního vztahu. Ze smluv uzavíraných žalovaným s klienty však jednoznačně vyplývá povinnost hradit Poplatek za správu úvěru. Při takto uvedené formulaci je tedy povinnost hradit Poplatek spojena se všemi úkony poskytnutými žalovaným při správě úvěru a ustanovení smlouvy proto nemůže být neurčité či nesrozumitelné z toho důvodu, že není zřejmé, za jaké plnění má být Poplatek hrazen.

Jen na okraj žalovaný uvedl, že pro posouzení věci jsou irelevantní ta rozhodnutí zahraničních soudů, která se zabývají výkladem ustanovení cizích národních řádů odlišných od české úpravy.

Z důvodu procesní opatrnosti žalovaný uplatnil i námitku promlčení práva domáhat se relativní neplatnosti předmětného ujednání.

Jelikož předmětem řízení bylo peněžité plnění (bez příslušenství – úroků z prodlení) nepřevyšující částku 10.000,- Kč (bagatelní spor, § 157 odst. 4 o.s.ř. v návaznosti na §202 odst. 2 o.s.ř.), soud se omezil při svém zdůvodnění rozhodnutí pouze na závěr o skutkovém stavu a právní posouzení věci.

Po provedeném dokazování soud učinil tento **skutkový závěr**: žalovaný učinil dne 11.10.2010 žalobci orientační propočet hypotečního úvěru, ve kterém byl již poplatek za správu úvěru ve výši 150,- Kč uveden. Žalobce a žalovaný uzavřeli dne 24.11.2010 smlouvu o hypotečním úvěru č. 750/05695/10/1/01. Na základě smlouvy jejíž nedílnou součástí byl sazebník poplatků byl žalobce povinen hradit měsíčně poplatek za správu úvěru ve výši 150,- Kč.

Za předmětné období, tj. 24.11.2010 do 2.7.2013 zaplatil žalobce žalovanému na poplatcích za správu a vedení úvěrového účtu částku 4.650,- Kč.

Žalobce vyzval žalovaného k vydání bezdůvodného obohacení.

Po právní stránce soud posoudil věc následovně:

Dle § 451 odst. 1 obč. zák., kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat.

Dle § 451 odst. 2 obč. zák., bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.

Soud se tedy zabýval otázkou, zda poplatky, které žalobce zaplatil žalovanému, představují plnění bez právního důvodu, resp. plnění z neplatného právního úkonu, když mezi stranami byla uzavřena smlouva, kterou soud posoudil jako smlouvu o úvěru dle § 497 obč. zák.

Nejprve zkoumal soud předmětné ujednání o poplatku za správu úvěru z hlediska náležitostí právního úkonu dle § 37 odst. 1 obč. zák., zejména pak s ohledem na námitku žalobce, že učiněný projev vůle spočívající v ujednání poplatku neobstojí z hlediska určitosti. Neurčitým je takový projev vůle, jenž je nejednoznačným, tedy není-li určitý jeho věcný obsah, přičemž neurčitost obsahu nelze překlenout ani za použití výkladových pravidel podle § 35 odst. 2 a 3 obč. zák., tedy když se jednájícímu nepodařilo obsah vůle jednoznačným

způsobem stanovit. K takovému závěru se přiklání i ustálená judikatura (viz např. rozsudek nejvyššího soudu ze dne 22. června 2000 č.j. 33 Cdo 390/2000). Ústavní soud pak ve své judikatuře dospěl k závěru, že v soukromoprávní sféře je třeba určitost právního úkonu posuzovat vždy ve vztahu ke konkrétním okolnostem daného případu, přičemž pro interpretaci obsahu závazkového vztahu je rozhodující skutečná vůle obou smluvních stran v době uzavření smlouvy. V této souvislosti Ústavní soud připomíná, že v soukromém právu se aplikuje zásada pacta sunt servanda (smlouvy se musí dodržovat), a to i v případech, kdy je to pro některou ze smluvních stran nevýhodné. Smluvní strana si musí být vědoma své odpovědnosti ve smluvních vztazích a nemůže smlouvy uzavírat a později namítat jejich neplatnost dle své vlastní vůle (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 28. února 2013 č.j. III. ÚS 3900/12 či nálezy ze dne 24.7.2007 sp. zn. I. ÚS 557/05). Ke stejnému závěru se přiklání i judikatura Nejvyššího soudu (usnesení ze dne 1. července 2009 sp. zn. 28 Cdo 5361/2008 či rozsudek ze dne 27. dubna 2006 sp. zn. 33 Odo 938/2004).

S ohledem na skutečnost, že se jednalo o smlouvu úvěru dle § 497 obch. z., aplikují se ustanovení o výkladu projevu vůle obsažená v obchodním zákoníku, jež v tomto případě doplňují ust. § 35 obč. zák. Podle § 266 odst. 3 je tedy třeba zohlednit okolnosti souvisejícím s projevem vůle, včetně jednání o uzavření smlouvy a praxi, kterou strany mezi sebou zavedly, jakož i následné chování stran, pokud to připouští povaha věcí. Soud tedy při posuzování určitosti předmětného projevu vůle přihlédl ke skutečnosti, že poplatky spojené se spotřebitelským úvěrem byly a jsou zcela běžnou praxí v bankovním světě což dokládá mj. i skutečnost, že s takovými poplatky počítá i zákon č. 145/2010 Sb. o spotřebitelském úvěru pro stanovení sazby RPSN (např. § 3 písm. e/ či přílohy zák. o spotř. úvěru). Od účinnosti tohoto zákona musejí být klienti při uzavírání smlouvy o úvěru dokonce výslovně seznámeni s výší RPSN, která poplatek obsahuje. S poplatky je pak třeba počítat při srovnávání cen úvěrových produktů na trhu.

Rovněž správa či vedení úvěru je standardní zákonem aprobovanou finanční činností v rámci české legislativy (např. § 54 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty). České právní předpisy tedy výslovně počítají se správou a vedením úvěrů. Dále soud při posuzování určitosti a srozumitelnosti ujednání o poplatku přihlédl ke skutečnosti, že smluvní strany na základě předmětného ustanovení po dobu několika let plnily (žalobce platil žalovanému předmětný poplatek), aniž by byla určitost ujednání jakkoliv zpochybňována. Stranám tedy musela být povinnost stanovená ustanovením smlouvy o předmětném poplatku zcela zřejmá. S ohledem na výše uvedené soud tedy dospěl k závěru, že ujednání o poplatku není neplatné pro neurčitost, neboť výkladem předmětného projevu vůle je možné jednoznačně dovést, co bylo jeho obsahem.

Předmětný závěr lze podpořit i obecně známou skutečností (již soud zná i ze své úřední činnosti), že byly vydány stovky či tisíce rozhodnutí, kdy české soudy uznaly poplatky jako platně ujednanou součást úvěrové smlouvy v situaci, kdy banka vymáhala soudně dluh od svých dlužníků. Na předmětném závěru nemůže nic měnit ani skutečnost, že poplatek byl sjednán jako paušální a nebylo tedy přesně taxativně vymezeno, jaké konkrétní služby jsou za něj poskytovány. Je obecně známou skutečností, že obsahem právních vztahů mezi klientem – dlužníkem a bankou – věřitelem je celá řada vzájemných práv a povinností (nejen holé poskytnutí peněžních prostředků a jejich vrácení). To je běžné nejen v bankovníctví, ale např. v cestovním ruchu či telekomunikacích. V rámci takového komplexního právního vztahu není možné požadovat, aby ke každá jednotlivá povinnost byla synallagmaticky navázána

odpovídající povinnost druhé smluvní strany. Soud má tedy ujednání o povinnosti platit poplatek za určité a srozumitelné.

Dále soud přezkoumal předmětné ustanovení o poplatku z hlediska ust. § 55 odst. 1 obč. zákoníku, tedy zda se nejedná neplatné odchýlení se od ust. § 497 obč. zák. V daném vztahu je žalobce spotřebitelem ve smyslu ust. § 52 odst. 3 obč. zák. a žalovaný dodavatelem ve smyslu § 52 odst. 2 obč. zák. Odchýlení se od zákona dohodou stran v neprospěch spotřebitele by tedy bylo relativně neplatným dle § 40a obč. zák. Jak již soud uvedl výše, je třeba při tomto posouzení opět vycházet ze skutečnosti, že právní vztah mezi bankou a klientem představuje celý komplex vzájemných práv a povinností, neboť banka klientovi poskytuje kromě samotných peněžních prostředků řadu dalších služeb (otevřené pobočky pro poradenství, vystavování potvrzení a přehledů, etc.). Z citovaného ustanovení obč. zákoníku nelze vyvodit závěr, že zakotvení dalších vzájemných práv a povinností do smlouvy, která je svým obsahem smlouvou o úvěru je neplatné v případě, že je spotřebitel zatížen jakoukoliv další povinností, kterou zákon u daného smluvního typu nepředepisuje. V praxi společenských vztahů se nutně vyskytují smlouvy, které kromě základních práv a povinností (upravených jako smluvní typ v zákoně) stanovují smluvním stranám další práva a povinnosti. Plošný zákaz brát na sebe v rámci jednoho smluvního závazku jiné povinnosti než ty, které stanoví pro daný smluvní typ zákon, by pro spotřebitele představoval zcela neadekvátní zásah jeho smluvní svobody. Na tomto výkladu nemůže měnit nic ani princip ochrany spotřebitele zakotvený v § 51 a násl. obč. zák. a ve směrnici Rady č. 93/13/EHS. Při posuzování relativní neplatnosti ujednání dle § 55 odst. 1 obč. zák. je tak třeba vždy přihlídnout ke všem okolnostem daného případu, to zejména s ohledem na zachování uvedeného principu autonomie vůle zakotveného v čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Při omezení autonomie vůle v rámci ochrany spotřebitele je třeba vždy ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod přihlížet k podstatě a smyslu tohoto omezení. Podstatou a smyslem ochrany spotřebitele je zejména zajistit mu dostatek informací pro svobodu rozhodování na trhu a ochránit jej před zneužívajícími praktikami dodavatelů a nikoliv omezit jeho kontraktační volnost do takové míry, že na sebe nebude moci brát jiné povinnosti než ty, které jsou stanoveny pro určitý smluvní typ v zákoně. Vzhledem k výše uvedenému tedy dospěl soud k závěru, že ustanovení o povinnosti platit měsíční poplatek není neplatné podle § 55 odst. 1 obč. zák.

Následně se soud zabýval argumentem žalobce, že ujednání o poplatku je neplatné z toho důvodu, že rozpor s požadavkem dobré víry znamená k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran. Takové ujednání by bylo neplatné podle § 56 odst. 1 obč. zák. Podle odst. 2 téhož ustanovení však není možné předmětné pravidlo aplikovat na smluvní ujednání, která vymezují buď předmět plnění smlouvy nebo jeho cenu. Soud se tedy zabýval otázkou, zda ujednání o poplatku představuje ujednání o ceně ve smyslu cit. ustanovení. Z úvěrové smlouvy jasně vyplývá, že úmyslem stran bylo sjednání ceny za úvěr tvořené více složkami, tedy nejen úrokem, ale též poplatky. Ty jsou totiž ve smlouvě výslovně označeny jako cena poskytnutých služeb. K závěru o tom, že poplatek představuje běžnou část ceny úvěru lze dospět i na základě povinnosti věřitele uvádět v úvěrové smlouvě roční procentní sazbu nákladů (RPSN) vyplývající ze zákona č. 145/2010 Sb. o spotřebitelském úvěru, jež dle svého vymezení zahrnuje právě poplatky. Dle judikatury nejvyššího soudu (např. Rozsudek NS ČR ze dne 28. února 2013, sp. zn. 32 Cdo 12/2012) je RPSN účinným nástrojem pro srovnání výhodnosti úvěru, a tedy porovnání toho, jaké protiplnění je různými bankami požadováno za jimi poskytnutý úvěr. Soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že ustanovení o povinnosti platit měsíční poplatek je ujednáním o ceně, které je ve smyslu § 56 odst. 2 obč. zák. vyloučeno z přezkumu podle § 56 odst. 1 obč.

zák. Soud při tomto svém závěru přihlédl i k čl. 4 odst. 2 směrnice Rady č. 93/13/EHS, ze které vychází citované ustanovení § 56 odst. 2 obč. zák., a uzavřel, že ujednání o povinnosti platit poplatek bylo sepsáno jasným a srozumitelným jazykem, když výslovně stanovilo povinnost platit měsíčně poplatek.

S ohledem na shora uvedené soud neshledal předmětný poplatek ani v rozporu s dobrými mravy (§ 3 odst. 1 obč. zák.).

Soud tedy shledal ujednání o poplatku za vedení a správu úvěru platným. Plnění, které představuje placení tohoto poplatku tedy není bezdůvodným obohacením ve smyslu ust. § 451 odst. 1 obč. zák. Proto soud rozhodl tak jak je uvedeno ve výroku I.

Soudu je znám nálezný Ústavního soudu ze dne 6.11.2007, sp.zn. II.ÚS 3/06, tak jak na něj odkázal žalobce, má však zato, že tomuto nelze rozumět tak, že by spotřebitel za své neuvážené kroky měl být chráněn spotřebitelským právem (tj. ujednáními na ochranu spotřebitele) ve všem. Soud se naopak ztotožňuje s tím, že ochrana spotřebitele neznamena a neznamena však ochranu před jeho vlastními ekonomickými (i neuváženými) rozhodnutími, při nichž dal přednost nabízenému zboží nebo službě před svými penězi. Znamenala a znamená naopak především jeho ochranu před neúplnými a nepravdivými informacemi, vyplývajícími z informační asymetrie mezi obchodníkem a spotřebitelem, a ochranu svobody jeho vůle, pokud nemohla dojít svého výrazu kvůli standardním (předformulovaným) smluvním podmínkám obchodníka (ne u podmínek individuálně vyjednaných) (viz článek Prof. JUDr. Josefa Bejčka, CSc. - *Ochrana spotřebitele, nebo i pokrytecky zastřená ochrana věrolomnosti?*, zveřejněný v Právních rozhledech č.13-14/2013, s. 477.)

Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., podle kterého má žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení jsou tvořeny: odměnou advokáta ve výši 4.000,- Kč podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (§ 7 bod 3 AT), tj. 1.000,- Kč za 1 úkon, tj. 4 úkony, 4 x režijním paušálem á 300,- Kč (za převzetí věci, sepsí vyjádření ze dne 16.8.2013 a ze dne 29.8.2013, účast na ÚJ dne 9.10.2013) podle vyhl. MS č. 177/1996 Sb., + 21% DPH dle § 137 odst. 3 o.s.ř. ve výši 1.092,- Kč, celkem tedy náklady řízení **6.292,- Kč**, k rukám svého advokáta (§ 149 odst. 1 o.s.ř.). Lhůta ke splnění povinnosti byla stanovena podle ust. § 160 odst. 1 o.s.ř.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **není** odvolání přípustné (ust. § 202 odst. 2 o.s.ř.)

Nesplní-li žalobce povinnost uloženou mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalovaný domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

V Praze dne 9. října 2013

Mgr. Lenka Eliášová, v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Kupcová Vlasta